

Ο Η εικόνα που μου έχει μείνει από παιδί είναι ένα ποτάμι και να καίγεται το απέναντι χωριό. Ήταν Εμφύλιος και το είχαν βομβαρδίσει. Δεν ήταν οι Γερμανοί, γιατί στην Κατοχή μύλος είχα γεννηθεί. Θυμάμαι, επίσης, που χτυπούσε η καμπίνα, μας έβαλαν να φορέσουμε τα καλά μας και πήγαμε όλοι στον Άγιο Σώστη, όπου οι Σουρλαίοι, παραστρατιωτικοί κομμουνιστοφάνοι της περιοχής, είχαν έναν αντάρτη στο κέντρο της πλατείας και τον έδερναν ανελήγητα με ρόπαλα, ενώ όλο το χωριό καθόταν και κοιτούσε. Παραδίπλα γυρνούσε ο μύλος στο ποτάμι και, όποτε αυτός «χανόταν», τον έριχναν στο νερό, τον συνεφέρανε και ξανά ξύλο.

Ο Στις πρώτες ελεύθερες εκλογές πήγε ο πατέρας μου να ψηφίσει και οι παραστρατιωτικοί με ένα περιστροφικό στο χέρι τού έδωσαν το ψηφοδέλτιο σε σφραγισμένο φάκελο. Γύρισε και είπε στη μάνα μου «εγώ σήμερα δεν είμαι άντρας, δεν μπόρεσα να φέρω αντίσταση, εγώ που πολέμησα και τραυματίστηκα για την πατρίδα μου, να μου πουν τι να ψηφίσω» και έφυγε στο βουνό. Ήταν προδευτικός άνθρωπος, είχε πολεμήσει στην Αλβανία. Ο πατέρας του είχε κτήματα, ζώα, πρόβατα, αλλά, όπως και η μάνα μου, δεν μπορούσε την αδικία, βοήθουσε τον κόσμο. Μια μέρα κατέβηκε από το βουνό για να μας δει. Με κρατούσε στα χέρια και έκλαιγε. Ήμουν πολύ μικρός και κοίταγα τα φυσεκλίκια του, αλλά το πρόσωπό του δεν το θυμάμαι.

Ο Ήρθαν τέσσερις μέρες μετά και πήραν τη μάνα μου για να δώσει κατάθεση και τη χάσαμε. Πήγε στη Λαμία στρατοδικείο και μετά φυλακές Αβέρωφ. Ο πατέρας σκοτώθηκε στο βουνό. Ήρθε και μας πήρε τα τέσσερα αδέρφια ο αδελφός της μητέρας μου, που είχε ταβέρνα και γαλακτοπωλείο στη Νέα Πεντέλη. Εκείνα τα χρόνια, λόγω κλίματος, ήταν το θέρετρο των φυματικών. Ακόμα θυμάμαι τη ριγέ πιτζάμα και τον βήχα. Αρχισα να βοηθάω από τα έξι μου. Το πρώτο μοίραza στα σπία γάλα και γαούρι και το βράδυ σεβρίζα στην ταβέρνα. Τα παιδιά των παραθεριστών έπαιζαν, αλλά εγώ έπρεπε να δουλεύω. Δεν πειράζει, κατάλαβα πολλά. Στο σχολείο πήγαινα ευπάλυτος γιατί είχα μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια, που το κρεμούσα στον λαμό και το φορούσα μέσα στην τάξη. Τέσσερα παιδιά είχε ο μπάμπας μου, συν τέσσερις εμείς, σύνολο οκτώ που έπρεπε να θρέψει. Αν και ο αδελφός μου ο Θανάσης πήγε στον αδελφό του πατέρα μου που είχε κρεσπωλείο στα Νέα Λύσια και πέρασε καλύτερα.

Ο Δίπλα μας έμεινε ένας ηλεκτρολόγος και είπε στον θείο μου «φέρε το παιδί να του μάθω μια τέχνη». Έτσι, μετά το δημοτικό βρέθηκα σε σχολή ηλεκτρολόγων, στη Διπλάρειο Σχολή της πλατείας Θεάτρου. Κατέβαινα από τη Νέα Πεντέλη με λεωφορείο, δούλευα σε οικοδομή και μετά πήγαινα στο μάθημα μέχρι τις 9 το βράδυ, για να γυρίσω να πέσω να κοιμηθώ στις 11 και να ξυπνήσω πάλι στις 6 το πρωί. Περπατούσα πολύ, κι όσο περισσότερο τη γνώριζα την Αθήνα τόσο μου άρεσε. Μπήκα μες στην πόλη και με άρπαζε. Μου έκαναν εντύπωση τα νεοκλασικά σπίτια, που είχαν όλα τους πίσω αυλή με φούντες, συχνά και με πηγάδια. Οι άνθρωποι ήταν τελείως διαφορετικοί τότε, μου άρεσε να τους παρατηρώ και να φαντάζομαι ιστορίες. Έβλεπα στο λεωφορείο κάποιον λυπημένο και σκεφτόμουν τι μπορεί να έχει στο μυαλό του. Καθώς τα λεφτά μου έφταναν μόνο για το εισιτήριο και δεν μου περίσσευαν, δεν μπόρεσα ποτέ να αγοράσω ένα κουλούρι με τυρί που πουλούσε ο κουλουράς έξω από το σχολείο. Αυτό μου έμεινε απωθημένο. Κάτι τέτοια με πείσμωναν να γίνω ο καλύτερος και να προχωρήσω. Ποτέ δεν ένιωσα μειονεκτικά, έλεγα «είμαι καλύτερος». Αυτό με βοήθησε και δεν με πήρε η φτώχεια από κάτω.

Ο Για τη μητέρα μου μού είχαν πει, για να μη με στενοχωρήσουν, ότι δούλευε σε μια πολυκατοικία. Όταν βγήκε από τη φυλακή, είδα μια ξένη γυναίκα ντυμένη στα μαύρα. Εγώ ήξερα τη θεία μου σαν μάνα. Μαζί με τον μπάμπια μου μού είχαν δώσει πολλή αγάπη, όσο μπορούσαν οι άνθρωποι, γιατί δεν υπήρχε και ο χρόνος να ασχοληθούν με προσωπικά προβλήματα. Μάλιστα λέγανε «να φάνε πρώτα τα ορφανά και μετά εμείς». Στην αρχή δεν μπορούσα να τη συνηθίσω τη μητέρα μου, αλλά μετά πήγαμε να μείνουμε όλη η οικογένεια στη Ραφήνα όπου ζούσε παντρεμένη η αδελφή της. Σιγά-σιγά ήρθαμε κοντά ο ένας στον άλλον. Έπιασε δουλειά στο λιγνιτωρυχείο. Έσπρωχνε τα βαγόνια με τους λιγνίτες κι εγώ δούλευα στο λιμάνι της Ραφήνας, όπου έβαζα μοτέρ στα καΐκια. Όταν πια παντρεύτηκε η μεγάλη μου αδελφή, μετακομίσαμε στην Αθήνα.

Ο Από τη Διπλάρειο αποφοίτησα αριστούχος και σύμφωνα με τον κανονισμό είχα δικαίωμα να κάνω αίτηση για υποτροφία στη Γερμανία. Όταν είδαν όμως το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, απέρριψαν την αίτησή μου γιατί ήμουν γιος κομμουνιστή. Στενοχωρήθηκα, αλλά, αν είχα φύγει, δεν θα είχα μπει στο σινεμά.

Ο Αρχικά δούλεψα ηλεκτρολόγος στις οικοδομές. Μια πολυκατοικία στους Αμπελόκηπους που έχει στην είσοδό της τρία V την έχω σκάει από κάτω μέχρι πάνω. Αρχισα να βλέπω κινηματογράφο. Επειδή στο δημοτικό έπαιξα στα σκετσικά των εθνικών εορτών κι όλοι έλεγαν ότι ήμουν καλός, μου τη σβούριζε να πάω να γίνω ηθοποιός. Υπήρχε μια σχολή στην οδό Ξενοφάντος στο Σύνταγμα, όπου ήρθα σε επαφή με ανθρώπους οι οποίοι με στιγματίσανε: ο Μάριος Βάρβογλης, ο Μάνος Χατζδάκης, ο Θάνος Κωτσόπουλος. Είχα συμμετέχει έναν ηλεκτρολόγο του κινηματογράφου και τον ρώτησα αν μπορούσα να δουλέψω κι εγώ εκεί. Αυτός με έφερε σε επαφή και δούλεψα στην πρώτη μου ταινία σε παραγωγή Τζανή Αλιφέρη, στον Ίσακιτζή με τον Μπάρκουλη. Μάεσσα τα καλώδια, σκουπίζα το πλατό, πήγαινα τους καφέδες. Είχα ζηλοστεί λίγο, αλλά με το που είδα την κάμερα, κόλλησα. Ρωτούσα τα πάντα, έβλεπα πώς φωτίζανε, μέχρι που δανείστηκα μια μηχανή και έβγαλα μερικές φωτογραφίες τη μάνα μου και την αδελφή μου. Μια μέρα στο καφενείο του ελληνικού Χόλγουντ, στην Κάνιγγος, εκεί που τις έδειχνα σε κάποιους, ένας οπερατέρ, ο Πάργος Καβάγιος, με ρώτησε αν ήθελα να δουλέψω βοηθός του. Δέχτηκα και έμεινα δίπλα του μέχρι που πήγα φαντάρος. Έπαιξε μεγάλο ρόλο στη διαμόρφωσή μου γιατί, καθώς πολλές φορές έμεινα σπίτι του για να προλάβουμε το πρωινό γύρισμα, μου έδινε να διαβάσω βιβλία και άκουγα μαζί του κλασική μουσική. Επίσης, τραβούσαμε φωτογραφίες και τυπώναμε μαζί. Προσπαθούσα να μάθω όσο περισσότερα μπορούσα και ό,τι μου αναθέτανε να το κάνω τέλεια.

Ο Μετά τον στρατό πήγα βοηθός του Νίκου Γαρδέλη, δίπλα στον οποίο έμαθα επίσης πολλά. Στον Φόβο του Κώστα Μανουσάκη ανακάλυψα έναν άλλο κινηματογράφο και μια εντελώς άλλη οπτική, τόσο θεματικά όσο και σκηνοθετικά. Μου άλλαξε τη ζωή γιατί κατάλαβα τη σημασία της φωτογραφίας. Ο Γαρδέλης μού είχε μεγάλη εμπιστοσύνη και με έστειλε για να δω τι χρειαζόταν για το γύρισμα της επόμενης μέρας. Μου έδειξε ο Μανουσάκης το πλάνο και είπα «είμαστε εντάξει». Όταν ήρθε η ώρα να το γυρίσουμε, ήταν πράγματι δύσκολο πλάνο – το τι άκουσα από τον Γαρδέλη δεν περιγράφεται. Για να με τιμωρήσει με έβαλε να το φωτίσω μόνος μου. Και το φώτισα. Εκεί ανακάλυψα τι πρέπει να κυριαρχεί σε κάθε πλάνο, πώς εκφράζεις το νόημα μιας κατάστασης. Στο Η δε γυνή να φοβίται τον άνδρα του Τζαβέλα, όπου επίσης ήμουν βοηθός, όταν ο Γαρδέλης αρρώστησε για δύο μέρες, ανέθεσε σε μένα να προχωρήσω το γύρισμα. Εκεί έπαιξα και τον φαντάρο που περμένει έξω από το σπίτι τη Γούγου. Νουσταλώ την Αθήνα που βλέπουμε στην ταινία εκείνη.

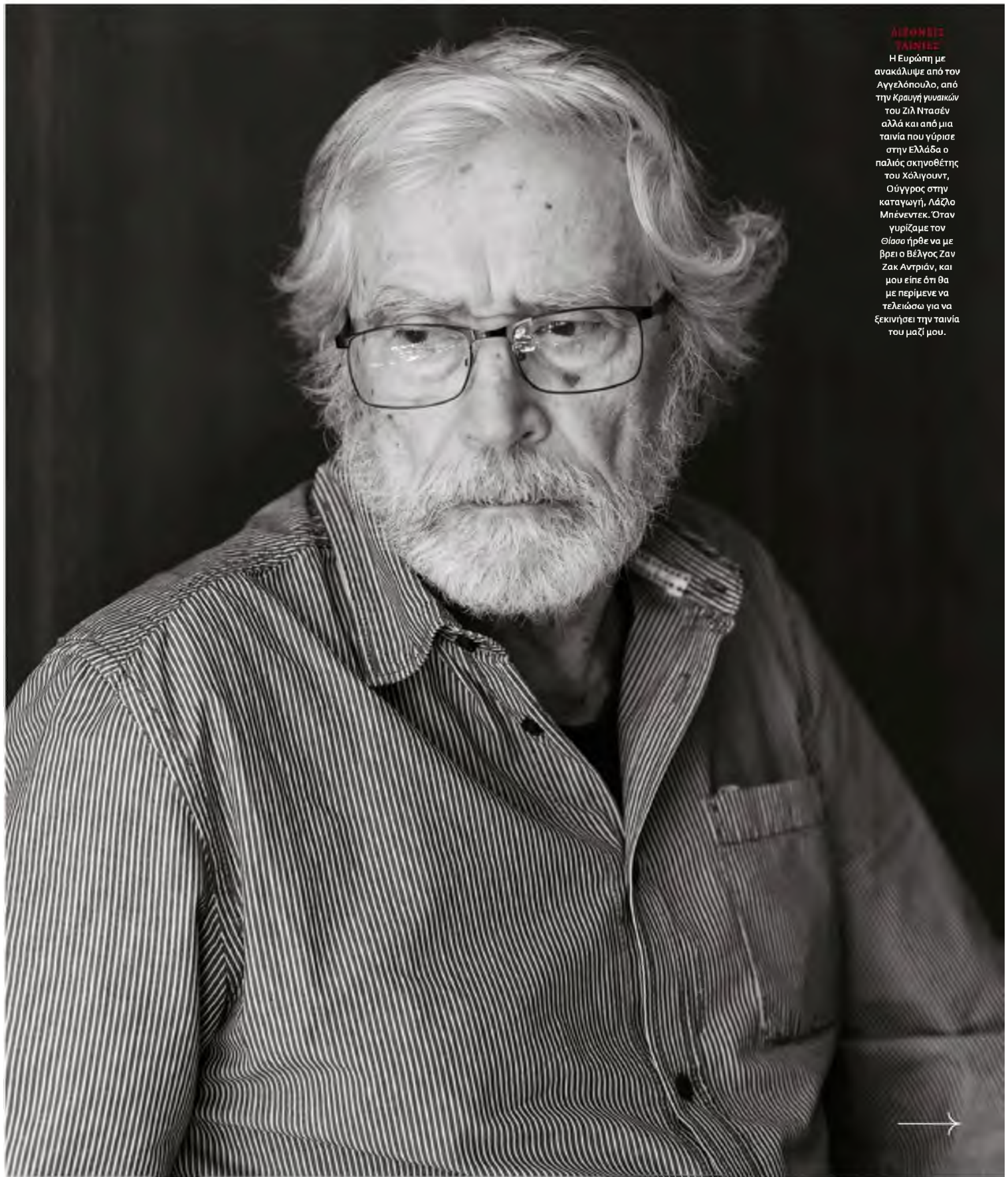
Ο Είχε πια ακουστεί ότι ήμουν καλός βοηθός και μια μέρα με καλόν από τη Φίνος Φιλμ, το όνειρο κάθε τεχνικού του κινηματογράφου. Όταν μπήκα στο γραφείο του Φιλοπόλεμος Φίνου, μου λέει «σε θέλω για μια ταινία». «Μάλιστα», του απαντώ εγώ και τον ρωτώ ποιος είναι ο οπερατέρ. Μου λέει «εσύ θα είσαι». Δεν το φοβήθηκα γιατί είχα πάρει τις βάσεις. Κι έτσι έκανα την πρώτη μου ταινία, *Ξυπόλυτος πρίγκιπας*, έγχρωμο σινεμασκόπ του Γιάννη Δαλιανίδη. Όταν αμέσως μετά έκανα το *Οι θαλασσιές οι χάντρες*, επηρεασμένος από τη γαλλική νουβέλ βαγκ, όπου είδα τη δουλειά του Ραούλ Κουτάρ,

Διευθυντής φωτογραφίας. Γεννήθηκε στο Δίλοφο Φθιάτιδας, ζει στο Λουαρέ της Ορλεάνης.

ΠΑΡΓΟΣ
ΚΑΒΑΓΙΟΣ
ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΠΑΡΙΔΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΠΑΡΙΣ ΤΑΒΙΤΙΑΝ

**ΔΙΞΟΝΤΕΣ
ΤΑΙΝΙΕΣ**
Η Ευρώπη με
ανακάλυψε από τον
Αγγελόπουλο, από
την Κραυγή γυναικών
του Ζιλ Ντασέν
αλλά και από μια
ταινία που γύρισε
στην Ελλάδα ο
παλιός σκηνοθέτης
του Χόλιγουντ,
Ούγγρος στην
καταγωγή, Λάζλο
Μπένεντεκ. Όταν
γυρίζαμε τον
Θίασο ήρθε να με
βρει ο Βέλγος Ζαν
Ζακ Αντριάν, και
μου είπε ότι θα
με περίμενε να
τελειώσω για να
ξεκινήσει την ταινία
του μαζί μου.

θέλησα να εφαρμόσω κι εγώ τον τρόπο του. Ο Δαλιανίδης ήταν ανοιχτός και μου είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Φώτιζε τις σκηνές με τους πρωταγωνιστές συμβατικά και πειραματιζόμουν στις μικρές σκηνές με τους δεύτερους ηθοποιούς. Ακολουθήσαν η μία ταινία μετά την άλλη, πολλές με τον Ντίνο Δημόπουλο αλλά και με τον Σταύρο Τσιώλη το *Κατάχρησις εξουσίας*.

- **Είχα δει μια ξένη ταινία εποχής και αυτό με οδήγησε** στην Πινακοθήκη. Σκέφτηκα ότι οι ζωγράφοι ήταν οι πρώτοι φωτογράφοι. Μελετώντας πίνακες, συνειδητοποίησα ότι η προσοχή μου πήγαινε σε ένα σημείο και είπα «γιατί δεν πάει παραπέρα». Εκεί ανακάλυψα ότι το φως, το χρώμα και η σύνθεση του κάδρου ήταν τα στοιχεία που οδηγούσαν το βλέμμα μου, κάτι που μπορούσα να εφαρμόσω στον κινηματογράφο.
- **Κοσμική ζωή δεν έκανα.** Μου έλεγε ο Καρύδης-Φουξ, «αν έγραφαν για μένα αυτά που γράφουν για σένα, θα ήμουν κάθε βράδυ έξω». Εμένα δεν με ενδιέφερε αυτό. Με τους ηθοποιούς παρέα έκανα μόνο στο πλατό. Η Ζωΐτσα ήταν ο «αλήτης», η Βουγιουκλάκη ως χαρακτήρας δεν ήταν ωστή. Είχε εκλάβει τελείως λάθος τον ρόλο της ηθοποιού, βεντέτιζε σε τέτοιο βαθμό που ήταν μόνο αυτή, κανείς άλλος. Στην αρχή είχαμε καλή σχέση, κάναμε αρκετές ταινίες μαζί, αλλά όταν έκαψε με τον γάμο του πρόσωπο ενός συναδέλφου, πήγα μάρτυρας κατηγορίας στη δίκη και κόψαμε τις σχέσεις μας. Η *Αλική δικτάτωρ* ήταν η τελευταία μας συνεργασία. Με είχε απογοητεύσει πολύ. Η Χρονοπούλου ξεχώριζε και ως άνθρωπος και ως πρόσωπο. Εμένα με μάγευε, τη φωτογράφιζες και έλεγες «μιανούλα μου».
- **Όταν γυρίζαμε τις Μέρες του '36 συνέβη το εξής:** ο Φίνος έλεγχε τα φίλτρα που του έστειλε η Kodak, το καθένα ξεχωριστά. Είχε πετάξει στο καλάθι ένα που έβγαζε περισσότερα καφέ και κίτρινα. Το πήρα και έκανα μια δοκιμή που ενθουσίασε τον Θόδωρο. Με αυτό το φίλτρο κάναμε όλη την ταινία και όλοι αναρωτιόντουσαν πώς το πέτυχα. Εν τω μεταξύ, έπρεπε να κάνω μια κομωδιά του Σακελλάριου με τη Βλαχοπούλου. Πήγα στο στούντιο και βλέπω πρόσωπους τοίχους, πρόσωπο καναπέ και εκείνη με πράσινο εμπριμέ ρούχο. Πήγα να πεθάνω. Προσπάθησα μια ολόκληρη μέρα και δεν μπορούσα να το φωτίσω. Πήγα στον Φίνο και παρατήρησα. Η απάντησή του ήταν: «Παιδί μου, θα πεινάσεις». Είχα αφησιστεί με το νέο είδος κινηματογράφου. Ο ομφάλιος λώρος με το εμπιρικό είχε κοπεί. Αναγκάστηκα να κάνω διάφορες δουλειές για να μην πεινάσω.
- **Είχα την τύχη να βρισκομαι πάντα την κατάλληλη στιγμή** στο κατάλληλο μέρος και εν τέλει να περάσω από όλα τα είδη. Η πρώτη μου ταινία εκτός Φίνου ήταν ο *Ιωάννης ο βίαιος* της Τώνιας Μαρκετάκη. Με σημάδεψε, φοβόμουν ότι δεν θα τα βγάλω πέρα, ότι δεν ήμουν στο ύψος της. Ήταν ακόμα δικτατορία, αλλά δεν μας ενοχλούσαν. Στον *Θάσο* είχαμε επεμβάσεις. Αλλά εκεί που σπάσαμε πλάκα ήταν που όταν γυρίζαμε στην Καρδίτσα την παράδοση των όπλων από τους αντάρτες, πίσω από την κάμερα ήταν όλοι οι προύχοντες της πόλης, νομίζοντας ότι έβλεπαν την ήττα της αριστεράς. Ο *Θάσος* είναι η ιστορία της Ελλάδας. Η σκηνή στο Ναύπλιο με τις σημαίες και τους πυροβολισμούς, που μετά η κάμερα γυρίζει και βλέπουμε μόνο κόκκινες σημαίες, είναι η ιστορία όλης εκείνης της περιόδου.
- **Η Ευρώπη με ανακάλυψε από τον Αγγελόπουλο,** από την *Κραυγή γυναικών* του Ζιλ Ντασέν αλλά και από μια ταινία που γύρισε στην Ελλάδα ο παλιός σκηνοθέτης του Χόλιγουντ, Ούγγρος στην καταγωγή, Λάζλο Μπένεντεκ. Όταν γυρίζαμε τον *Θάσο* ήρθε να με βρει ο Βέλγος Ζαν-Ζακ Αντριάν, και μου είπε ότι θα με περίμενε να τελειώσω για να ξεκινήσει την ταινία του μαζί μου. Με περίμενε σχεδόν έναν χρόνο. Αργότερα βρισκόμουν στο Παρίσι για την επεξεργασία του *Australia* με τον Τζέρεμι Άιρονς και τη Φανί Αρντάν, με το οποίο βραβεύτηκα στη Βενετία, και κατάλαβα ότι το όνομά μου κυκλοφορούσε πολύ. Είπα να κάνω μια δοκιμή για έναν χρόνο και να δουλέψω στη Γαλλία. Άλλωστε, μετά από τέσσερις βραβεύσεις στη Θεσσαλονίκη, το τηλέφωνο είχε πάψει να χτυπάει. Είχα πια τρία παιδιά και έπρεπε να το σκεφτώ σοβαρά. Την τελική απόφαση την πήρε η γυναίκα μου, λέγοντας «θα στήσω ένα αντίσκηνο στον δρόμο κι εσύ θα κάνεις αυτό που πρέπει να κάνεις». Και φύγαμε. Δεν χρειάστηκε να στήσω αντίσκηνο, αλλά έκαστο οπότε δέκα χρόνια να μάθει στα παιδιά ελληνικά.
- **Στην Ιφίγένεια του Κακογιάννη,** επειδή το δράμα παιζόταν μεταξύ της Κλυταιμνήστρας και του Αγαμέμνονα, ήθελα να γυρίσω τη σκηνή τους στη σκιά και πίσω να καίγεται το σύμπαν από το φως. Δεν με άφησε ούτε δοκιμή να κάνω και έκοσα. Για το *Κουρσίστικα να σκοτώνω τους αγαπητικούς σου* του Νίκου Παναγιωτόπουλου με κατηγορήσαν ότι έκανα ευρωπαϊκή φωτογραφία. Τους ρώτησα, υπάρχει κάτι ελληνικό στην Αθήνα σήμερα; Το φως χτυπάει στην τσαμαφία, διαθλάται, αν προσθέσεις και το νέφος, που είναι η ελληνική φωτογραφία; Το αττικό φως δεν υπάρχει πια. Κάθε φορά που τελειώνα μια ταινία, είχα αγωνία αν τα κατάφερα, δεν έπαιρνα χαμπάρι τι είχα κάνει. Με ρώτησε ο Κουρσοβάβα στη Βενετία πώς έβγαλα το μαύρο στα κοστούμια του *Μεγαλέξανδρου* και δεν ήξερα τι να του πω. Κάτι είχε ωρμίσει μέσα μου και με οδηγούσε στον σωστό δρόμο. Αλλά δεν ήξερα τι ήταν αυτό, και ακόμα δεν το ξέρω.
- **Δούλεψα με πολλούς και σπουδαίους ηθοποιούς.** Όταν έκανα με την Ανίεσκα Χόλαντ το *Total Eclipse*, ο Ντι Κάριου ήταν 20 χρονών, πριν από τον *Τιτανικό*. Τον έβλεπα πριν από το γύρισμα να κάνει τρέλες και νόμιζα ότι είχα μπλέξει με παιδάκι. Όταν στήθηκε μπροστά από τη μηχανή, έμεινα με τον επαγγελματισμό του. Έχω δουλέψει με τον Κλάιβ Όουεν, με τον Ίαν ΜακΚέλεν, με τον Μικ Τζάγκερ, όλοι τους τρομερά επαγγελματίες. Είδα τη διαφορά από τους Γάλλους ηθοποιούς, που δεν μου αρέσουν. Οι Εγγλέζοι δουλεύουν πολύ σοβαρά. Στο διεθνές σινεμά δεν κάνεις εύκολα φίλιες, όλοι συνεχώς ταξιδεύουν, τους ψάχνεις και τους βρίσκεις στην άλλη άκρη της γης. Συνδέθηκα ιδιαίτερα με τον Μαστρογιάνι, με τις δύο ταινίες που κάναμε με τον Αγγελόπουλο. Ήταν συνέχεια οπότε μου, κάναμε πολλή παρέα. Όταν τελειώσαμε τον *Μεϊλισσόκιμο*, πήγαμε με την Αγγελική και μας φιλοξένησε στη Ρώμη, στο σπίτι του. Μόλις είχε ξεκινήσει το *Τζιτζερρ* και Φρεντ με τον Φελίνι και πήγα στο γύρισμα. Μετά βγήκαμε όλοι μαζί να φάμε και ζωγράψισε όλη την παρέα επάνω σε ένα τραπεζομάντιλο, που το κράτησα. Έμαθα τον θάνατο της μητέρας μου στην Ισπανία, όπου γύριζα μια ταινία του Πατρίς Βιβάνκος. Δεν είχα διαθέσει μισή ώρα να πάω να τη δω πριν ταξιδέψω. Μου έχει μείνει η πίκρα.
- **Τη χρονιά που είχα πάρει τα βραβεία στη Βενετία,** στο Σικάγο και έχασα για μία ψήφο το ευρωπαϊκό Όσκαρ, με πλησίασε ένας ατζέντης από την Αμερική. Αλλά μόλις είχα εγκατασταθεί στη Γαλλία. Η γυναίκα μου με πίεζε να πάω, αλλά σκέφτηκα ότι δεν θα δουλέψω αμέσως με τον Σκορσέζε ή τον Κόπολα, θα χρειαστεί να κάνω ταινίες καταστροφικές. Προτίμησα να μείνω στην Ευρώπη και να δουλέψω σε μικρές παραγωγές, όπου θα ήμουν μέσα στην ταινία. Εξάλλου στην Αμερική είσαι ένα γρανάζι μιας μηχανής. Θα σου δώσουν τα πάντα, αλλά ο παραγωγός έχει το final cut μιας ταινίας στην οποία έχεις δώσει την ψυχή σου.
- **Με τον Αγγελόπουλο μπορεί να είχαμε πολλές διαφωνίες,** αλλά ήταν ένας άνθρωπος με τον οποίο ήμασταν 21 χρόνια μαζί. Με συγκλόνισε ο θάνατός του. Ο Θόδωρος έφυγε από το εγώ του. Ένα εγώ τεράστιο. Είναι εγωιστικό αυτό που θα πω, αλλά αν ήμουν στο γύρισμα δεν θα γινόταν, δεν θα τον άφηνα να πάει απέναντι χωρίς γυλέκο. Δεν έπρεπε να του το επιτρέψουν.
- **Με στενοχωρεί ο ελληνικός κινηματογράφος.** Συμβαίνουν τόσα γύρω μας και δεν ασχολείται κανείς με αυτά. Τώρα, αντί να ενισχύουν τον ελληνικό κινηματογράφο, δίνουν λεφτά στην τηλεόραση. Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου σε λίγο διαλύεται, θα αφομοιωθεί από το ΕΚΟΜΕ, όπου είναι όλοι λογιστές και δεν έχουν ιδέα από κινηματογράφο. Θα το εξαφανίσουν.

Με στενοχωρεί ο ελληνικός κινηματογράφος. Συμβαίνουν τόσα γύρω μας και δεν ασχολείται κανείς με αυτά. Τώρα, αντί να ενισχύουν τον ελληνικό κινηματογράφο, δίνουν λεφτά στην τηλεόραση.

Διαβάστε ολόκληρη τη συνέντευξη στο lifo.gr.